*והא קמני שבשלו בדיעבד. והא ודאי בגלי הוא מדקתני מותר דאי בקדרה אמאי מותר הא יצא החלב וחזר ונבלע: איכא תנא דאמרי דוכתא: דאתייה לרב כהן. יש כאן מי שאינה לרב כהן שבשלו בלא קדירה אסור באכילה"ולישנא בתרא דרב הוא שמועה ליה לרבי אלעזר: אתייה. בני המקום: לרב יצחק. אמרו לו לרבי אלעזר זה שנאה לו: אני לא שניתי לו כהן כל כל עיקר. כלומר שום כהן לא שניתי לו לאיסור בין כהן מניקה ובין כהן שאינה מניקה: ורב. שאינה לאם כהן שאסור: בקעה מצא. כלומר ראה שהיו מזלזלים באיסור בשר בחלב והחמיר עליהן:לטטלפוש: ריבעא. ליטרא: רב הגא מתני סבי. כמו שאמרו שקן הסיטו רב יצחק לרבי אלעזר לא שניתי לו כל עיקר: כהן מניקה. שהיתה מניקה ויש בדדיה חלב כגוס הרבה: ומתוך פלפולו של רבי חייא. שהוא מתודד מאד ומבין מעצמו וכסבור שהלמידיו מתודדין כמותו כשחזר ושנאה לפני ר' חייא שנה לו סתם וכסבור שיבין רב שאין לאסור אלא מניקה ולא הבין: פכלא. שטל קובר את בניו: מבא דשובדא. הזיר במעשים טובים: לא אכלי כחלי. לגמרי אפילו לגי ואפילו קרטו: בפומי. חרגנים שאכל סם עגים: בפורצני. חרגנים שאכל סיכנים והבערתים: לאחר שנים עשר חדש קדש הוא. ותנן במס' ע"ז (דף לד.) לחיס לאסורין יבשן מותרין ואלו הם לחיס כל שנים עשר חדש: דקדמו בהו *חילפי. נדלו בהם מחמת שנרקבו ונעשו עפר: חילפי. לורטיי"ם והולל ומתקלקלין וברקבן ולא נעלו משם ש"מ לאו מושם: פטור מן התפילין. מפני שצריך לחלון תדיר: דלא הוה רמי חוטי. לא הטיל ליליה לטליתו: כפתוחו

שבשלה בחלבה אסורה דאפילו דיעבד נמי לא, תנא נמי רישא "שבשלה", *כי סליק רבי אלעזר אשכחיה לזעירי, אמר ליה איכא תנא דאתייה לרב כהן, ארחייה לרב יצחק בר אבודימי אמר ליה, אני לא שניתי לו כהן כל עיקר *ורב בקעה מצא וגדר בה גדר–דרב איקלע לטטלפוש שמעה לההיא איתתא דקאמרה לחבירתה "ריבעא דבשרא כמה חלבא בעי לבשולי", אמר–לא גמירי דבשר בחלב אסור, איעכב וקאסר להו בחלי, רב כהנא מתני הכי, רבי יוסי בר אבא מתני: אנא כחל של מניקה שניתי לו ומפלפולו של רבי חייא שנה ליה כחל סתם. רבין ורב יצחק בר יוסף איקלעו לבי רב פפי אייתו לקמייהו תבשילא דכחל רב יצחק בר יוסף אכל, רבין לא אכל, אמר אביי *רבין תבלא אמאי לא אכל, אמר ליה מכדי דביתהו דרב פפי ברתיה דר' יצחק נפחא הואי ור"י נפחא *מריה דעובדא הוה, אי לאו דשמיע לה מבי נשא לא הוה עבדא. בסורא לא אכלי כחלי בפומבדיתא אכלי כחלי (רמי בר תמרי) *דהוא רמי בר דיקולי מפומבדיתא איקלע לסורא במעלי יומא דכפורי אפקינהו כולי עלמא לכחלינהו שדינהו אזל איהו נקטינהו אכלינהו אייתוה לקמיה דרב חסדא אמר ליה אמאי תעביד הכי? אמר ליה מאתרא דרב יהודה אנא דאכיל אמר ליה ולית לך *נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם אמר ליה חוץ לתחום אכלתינהו, ובמה טויתינהו? אמר ליה בפורצני, ודלמא מיין נסך הויא? אמר ליה *לאחר שנים עשר חדש הוו, ודלמא דגזל הוה? אמר ליה יאוש בעלים הוה, דקדרו בהו חילפי, חזייה דלא הוה מנח תפילין אמר ליה מאי טעמא לא מנחת תפילין? אמר ליה חולי מעיין הוא ואמר רב יהודה *חולי מעיין פטור מן התפילין, חזייה דלא הוה קא רמי חוטי אמר ליה מאי טעמא לית לך חוטי? אמר ליה טלית שאולה היא ואמר *רב יהודה טלית

מגני ומ"ח היכי מייתי סיעתא מהך ברייתא לגישנא קמא דרב והא רב אייתי אפילו בקדרה בהדי בשר וברייתא אייתי בקדרה בלא בשר כדפרישית ויש לומר משום דלישנא בתרא דרב קאמר אין עליו עובר ואסור בין בהדי בשר בין בלא בשר והך ברייתא אתיא מיהא בלא בשר ומשום דפליגא לישנא בתרא קאמר תניא כלישנא קמא והשתא רב נתמן כלישנא קמא דתניא כוותיה והילכתא כוותיה ולמאי דפרישית דמתניתין אייתי נמי בקדרה בהדי בשר משום דקתני סתמא א"כ ריש דברייתא דקתני נמי הכחל קורטו ומוליא את חלבו הוי נמי אפילו בהדי בשר ולא הוי דומיא דלב קורטו לאחר ביטולו דלא אייתי בהדי בשר דאי בהדי בשר נעשה הבשר נבלה ואסור אם הלב דמעם דלב דשיע לא קאי לפי המסקנא דפסחים (דף עד:) לפירוש ר"ת: **איכא** תנא דאתייה לרב כהן לרב יצחק בר אבודימי. וכן בפרק המוכר את הספינה (נ"ב דף פז.) איכא תנא דאתייה לרב מידום אחוי ליה רב יצחק בר אבודימי והקשה רבינו שמואל דהא רב יצחק בר אבודימי היה רבו של רבא כדאמר ברים יבמות (דף ג.) וברים פ' אלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פו.) אמר רבא א"ל רב יצחק בר אבודימי אחיא הגה הגה וכו' ואיך יתכן דרב יצחק בר אבודימי שהיה רבו של רב שהיה מי עד רבא והלא ביום שמת רב יהודה שהיה תלמידו של רב עולד רבא" וגרס התם רבינו שמואל איכא תנא דאתייה רב מדום וקשה לר"ת דהכא בשמעתין אין שייך לומר כן דקאמר אני לא שניתי לו ומיהו יש לפרש לו כמו ממנו "כמו (נ"מ דף נ.) תלמיד ורבו צריך לו אבל הא דקאמר ומתוך פלפולו של רבי חייא שנה לו כחל סתם לא אמי שפיר ואור"ת דשנים היו אחד היה בימי רבינו הקדוש דאמרינן פרק כירה (שבת דף מב:) דאמר רב יצחק בר אבודימי פעם אחת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ ואותו יכול להיות שהיה רבו של רב וקשה קצת דאם רב יצחק בר אבודימי דהמוכר את הספינה היה רבו של רב היכי קאמר לרבי אלעזר אחר רבי אלעזר אמר לרבי יצחק בר אבודימי דהמוכר את הספינה היה רבו של ר' אבהו אמר ר' יוחנן והלא ר' יוחנן שהיה רבו של ר' אבהו היה קורא לרב רבינו כדאמרינן *בחלו מרפות (לעיל דף כז)* : **דאתנייה** לרב כחל. פי' בקומרים יש כאן מי שאינה לרב כחל שבשלו בלא קדירה אסור באכילה ולישנא בתרא דרב הוא שמעו ליה לר' אלעזר ורבא דלא קאי אהגהו ליתי לעיל אלא שמע שהיה רב אוסר כחל ואפילו בקדירה שני וערב כדאמרינן בסמוך בסורא לא אכלי כחלי אע"ג דמתניתין שרית ליה בקדירה והיה תמיה ר"א והביא לו רבי יצחק בר אבודימי דרב בקעה מצא וגדר בה גדר ורב יוסף קאמר דכחל מניקה שנה לו ולאסור אפילו בקדירה ומתניתין כשאינה מניקה ור' חייא שנה לו כחל סתם והיה סבור שיבין רב מעצמו ולא הבין ומעה בדבריו והיה סבור שמכח שום ברייתא היה בא לאוקמי על משנתו לאסור כל כחל אפילו בקדירה ואתן דאכלינן כחלי אפילו של מניקה בקדירה סמכינן לישנא דרב בקעה מצא ואין חילוק בין מניקה לשאינה מניקה וגם אעובדא דרבין ורב יוסף דאייתו קמייהו תבשיל דכחלי ואכל רב יצחק ומסתמא של מניקה היה מדלא רמה רבין לאכול ורב יצחק מיקר מדאמר אביי רבין מיכלא אמאי לא אכל וגם מעובדא דרמי בר תמרי דנקטינהו לטוהו כחלי ואפילו של מניקה ואכל:

רבינו גרשום

בקעה מצא וגדר בה גדר. כלומר עמי הארץ מצא שהיו מקילין בבשר בחלב והחמיר להן: לטטלפוש ריבעא דבשרא. כלומר לישראל אדם גדול היה: מבית אביה: ובאורייתא דרב אכלי כחלי. דהא סבר אינו עובר עליו ושיתר והאי דקאמרינן דרב סבר אינו עובר בקעה מצא וגדר בה גדר: לאחר י"ב חדש זהו. כלומר לאחר י"ב חדש חשובין כעין: דפריה בדו חילפי. כלומר צמחו עליו עשבים דשמייהו ארטישי: חזיה. דלית ליה חוטי ציצית: פטורה מן הציצית כל ל' יום. כלומר בתוך ל' יום אבל אם שאלה יותר מל' יום חייבת בציצית:

מלאת